

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Pu P-1928/15-30
(RANIJE P-2211/11)

TRGOVAČKI SUD U
PRIMLJENO
10. 04. 2015

Primljeno:	10. 04. 2015	ORG. JEL
KLASIFIKACIJSK	740-08/11-01/06	05
BRUDŽBENI BROJ	435-15-	PHIL. VE

1370 105
88. Pž-7411/11-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Marine Veljak, predsjednika vijeća, Jagode Crnokrak, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SANING d.o.o., OIB 02315159182, Pula, Gortanova 12, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Čerin, Čohilj i Rovis iz Pule, Dalmatinova 4, protiv tuženika GRAD UMAG, Umag, G. Garibaldi 6, radi isplate, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-2211/11-18 od 7. srpnja 2011., u sjednici vijeća održanoj 11. veljače 2015.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-2211/11-18 od 7. srpnja 2011. u točki I. izreke i u točki III. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju trošak postupka u iznosu od 220.685,93 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu poslovni broj P-2211/11-18 od 7. srpnja 2011. u točki III. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju trošak postupka u iznosu od 144.721,74 kn te se sudi:

Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 144.721,74 kn.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 83.957,26 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjski je sud u točki I. izreke naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 6,419.292,80 kn sa zateznim kamatama od 24. rujna 2009. do isplate, sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za

osam postotnih poena; u točki II. izreke odbijen je kao neosnovan dio tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata na iznos glavnice od 19. kolovoza 2008. do 23. rujna 2009. po istoj kamatnoj stopi, dok je u točki III. izreke naloženo tuženiku da isplati tužitelju trošak postupka u iznosu od 365.407,67 kn.

Takvu odluku sud je donio navodeći da je između stranaka nesporno da je tužitelj tuženiku prenio u vlasništvo nekretnine (pobliže označene u presudi) u katastarskoj općini Umag, ukupne površine 4.219 m² te da je za navedene nekretnine pravomoćnim rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj R I-115/08 od 23. rujna 2009. utvrđena naknada za prijenos u iznosu od 6,419.292,80 kn, međutim, budući da tuženiku nije dan nalog za isplatu tog iznosa, sud je na temelju odredbe čl. 20. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08) prema kojoj obveze mogu nastati i na osnovi odluke suda ili druge javne vlasti, prihvatio tužiteljev tužbeni zahtjev i presudio kao u točki I. izreke. Kako je obveza za isplatom naknade nastala na temelju rješenja Općinskog suda u Bujama od 23. rujna 2009., sud je tužitelju dosudio kamate od dana utvrđenja visine naknade za prenesene nekretnine do isplate, dok je u preostalom dijelu njegov zahtjev ocijenio neosnovanim. Odluka o troškovima postupka donesena je sukladno čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Tuženik je pravovremeno podnio žalbu protiv presude pobijajući ju u cijelosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnome navodi da su razlozi o odlučnim činjenicama proturječni jer se u obrazloženju presude navodi da nije sporno da je tužitelj tuženiku prenio u vlasništvo nekretnine, a upravo je to sporna činjenica jer tuženik ne prihvaća vlasništvo nad tim nekretninama. Prijenos vlasništva izvršen je na temelju isprava koje nisu podobne za upis, na temelju izvotka iz prostorno planske dokumentacije koji nisu vjerodostojni te su stavljeni izvan snage. Sud je, nadalje, propustio ocijeniti tuženikovu žalbu protiv rješenja Općinskog suda u Bujama kojom on osporava uknjižbu svih nekretnina u svoju korist te nije uzeo u obzir činjenicu da je tuženik protiv tužitelja podnio tužbu radi utvrđenja da nije nastupio pravi odnos prijenosa vlasništva spornih nekretnina niti da slijedom toga postoji obveza tuženika na isplatu novčane naknade. Dakle, prema shvaćanju žalitelja sud nije uzeo u obzir isprave kojima bi se utvrdila neosnovnost tužbenog zahtjeva te je pogrešno ocijenio da tuženikov prijedlog za obnovu postupka pred Uredom državne uprave u Istarskoj županiji nije od utjecaja na predmetni postupak. Zbog toga je nepotpuno i nepravilno utvrdio činjenično stanje te je povrijedio odredbe postupka time što nije ocijenio relevantne dokaze.

Tuženik osporava pravilnost odluke i u dijelu dosuđenih zakonskih zateznih kamata, navodeći da je prema stavu prvostupanjskog suda obveza isplate zateznih kamata nastala prije nego što su nekretnine uopće prenesene u vlasništvo tuženika, to jest, da u postupku nije ocijenjeno da je osporavano rješenje o uknjižbi prava vlasništva datirano s datumom 9. studenog 2010. pa je time zahtjev za kamatama preuranjen. Da tužitelj ima pravo na zatezne kamate one bi mogle teći od dana podnošenja tužbe u ovom postupku. Žalitelj osporava i odluku o troškovima postupka navodeći da trošak nije obračunat sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika te da je tužitelju neosnovano priznat trošak sastavljanja prijedloga za određivanje privremene mjere koji je sastavni dio podnesene tužbe i za koju je odobren trošak. Uz to prijedlog za određivanje privremene mjere je odbijen pa je taj trošak bio nepotreban za predmetni postupak, kao i trošak sastavljanja žalbe protiv rješenja o odbijanju tog prijedloga. Također, žalitelj navodi da je netočno utvrđen i iznos koji se odnosi

na sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 5.100,00 kn budući da je Zakonom o sudskim pristojbama utvrđeno da je najviša pristojba na tužbu 5.000,00 kn, a trošak opomene tuženik ne bi trebao nadoknađivati tužitelju. Konačno, žalitelj navodi da mu je uputom o pravnom lijeku povrijeđeno ustavno pravo na jednakost pred zakonom, jer mu je umjesto roka od 15 dana sud ostavio rok za žalbu od osam dana. Na temelju svega navedenog, predlaže da ovaj sud preinači pobijanu presudu i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev, odnosno da istu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužitelj je odgovorio na žalbu, osporavajući žalbene navode kao neosnovane te je žalbu predložio odbiti i naknaditi tuženiku troškove žalbenog postupka.

Žalba nije osnovana, osim u dijelu odluke o troškovima postupka.

Pobijana presuda ispitana je u granicama razloga navedenih u žalbi sukladno čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13 - dalje: ZPP), pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava. Presuda je pravilna i zakonita, osim u dijelu odluke o troškovima postupka gdje je pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo djelomično preinačiti presudu.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu novčanog iznosa od 6,419.292,80 kn na ime naknade za zemljište koje je tužitelj predao u vlasništvo tuženiku sukladno odredbama Zakona o prostornom uređenju i gradnji („Narodne novine“ broj 76/07, 38/09, 55/11). Naime, prema odredbi čl. 129. st. 1. navedenog Zakona, vlasnik neizgrađenog zemljišta na kojemu je detaljnim planom uređenja ili urbanističkim planom uređenja planirano građenje građevina i uređaja komunalne ili druge infrastrukture ili druga građevina javne namjene koje ne može biti vlasnik, može ovo zemljište predati u vlasništvo jedinice lokalne samouprave. Člankom 132. st. 1. Zakona o prostornom uređenju i gradnji propisano je da navedeno zemljište vlasnik predaje izjavom koju daje na zapisnik uredu državne uprave u županiji, odnosno Gradu Zagrebu.

Za predano zemljište vlasniku, sukladno odredbi čl. 131. st. 1. Zakona o prostornom uređenju i gradnji, pripada naknada u visini tržišne vrijednosti predanog zemljišta u vrijeme predaje, a ako vlasnik i jedinica lokalne samouprave ne postignu sporazum u pogledu naknade, nadležni sud ovu naknadu na zahtjev vlasnika određuje u izvanparničnom postupku (čl. 132. st. 5.).

Iz sadržaja spisa proizlazi kao nesporno da je tužitelj 4. ožujka 2008. u prostorijama Službe za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinsko pravne poslove, Ureda državne uprave u Istarskoj županiji, Ispostava Buje, dao izjavu za prijenos nekretnina označenih kao k.č.br. 1018/1, 1018/2, 1018/3, 1018/4, 1018/5 i 1018/6 k.o. Umag, upisane u zk. ul. br. 4432, ukupne površine 2933 m² i k.č.br. 1052/2 k.o. Umag, upisana u zk. ul. br. 5297, površine 1286 m², u vlasništvo tuženika. Isto tako, nesporno je da je pravomoćnim rješenjem Općinskog suda u Bujama poslovni broj R1-115/08 od 23. rujna 2009. utvrđena naknada za prijenos navedenih nekretnina u iznosu od 6,419.292,80 kn kojeg tužitelj potražuje u predmetnom postupku (list 6. do 12. spisa).

Uzimajući u obzir navedeno, pravilno je prvostupanjski sud na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev te pritom naveo valjane razloge za utvrđenje odlučnih činjenica koje prihvaća i ovaj sud. Osim toga, ovaj sud ocjenjuje da je glede glavnog potraživanja pravilno primijenjeno relevantno materijalno pravo te prihvaća obrazloženje razloga o primjeni materijalnog prava, a sve kako je sud naveo u obrazloženju pobijane presude (čl. 375. st. 5. ZPP-a).

Žalbeni navod da je prvostupanjski sud činjenicu prijenosa vlasništva na predmetnim nekretninama pogrešno protumačio kao nespornu, nije osnovan. Naime, da je tužitelj u konkretnom slučaju postupio sukladno navedenim odredbama čl. 129. st. 1. i čl. 132. st. 1. Zakona o prostornom uređenju i gradnji i pred nadležnim upravnim tijelom dao izjavu o prijenosu predmetnih nekretnina u vlasništvo tuženika, proizlazi iz sadržaja zapisnika sastavljenog pred Službom za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinsko pravne poslove, Uredu državne uprave u Istarskoj županiji, Ispostavi Buje od 4. ožujka 2008., a koju ispravu tuženik tijekom prvostupanjskog postupka nije osporio. Suprotno žalbenim navodima, na navedeno utvrđenje ne utječe niti činjenica da je tuženik podnio žalbu protiv rješenja Općinskog suda u Bujama kojom osporava uknjižbu prava vlasništva u svoju korist, jer navedena činjenica u konkretnom slučaju nije odlučna.

Tuženik u žalbi ponavlja navode koje iznosio i tijekom prvostupanjskog postupka, a tiču se vjerodostojnosti dokumentacije koja je upotrijebljena u upravnom postupku i činjenice da je podnesen prijedlog za obnovu postupka, odnosno da je tuženik podnio tužbu radi utvrđenja da nije nastupio pravni odnos prijenosa vlasništva nad predmetnim nekretninama. Za navedene navode prvostupanjski je sud pravilno zaključio da nisu od utjecaja na predmetni postupak, a uz to ovaj sud navodi da eventualni tuženikov uspjeh tim postupcima ne isključuje njegovo pravo da u budućnosti traži određenu zaštitu u za to predviđenom postupku.

Pravilno je prvostupanjski sud odlučio o sporednom potraživanju s osnove zakonskih zateznih kamata ocijenivši da je obveza za isplatom naknade nastala na temelju rješenja Općinskog suda u Bujama od 23. rujna 2009. kojim je utvrđena visina naknade za prenesene nekretnine. Navedenim rješenjem je tuženik kao dužnik saznao za točan iznos naknade koju je sukladno odredbama čl. 131. Zakona o prostornom uređenju i gradnji bio dužan isplatiti tužitelju pa je slijedom toga neosnovan žalbeni navod da bi tužitelj imao pravo na zatezne kamate od dana podnošenja tužbe u ovom postupku. Neosnovano se žalitelj poziva i na (nepravomoćno) rješenje o uknjižbi prava vlasništva od 9. studenog 2010. budući da navedeno rješenje nije od utjecaja na tuženikovu obvezu plaćanja naknade.

Neosnovan je žalbeni navod da je pogrešnom uputom o pravnom lijeku tuženiku povrijeđeno ustavno pravo na jednakost pred zakonom. Naime, iako je odredbom čl. 348. ZPP-a propisan rok od 15 dana za podnošenje žalbe protiv presude, na predmetni postupak primjenjuju se odredbe Zakona o parničnom postupku iz glave trideset i druge koje se odnose na postupak pred trgovačkim sudovima, a u kojima je čl. 500. t. 2. propisan rok od osam dana za žalbu protiv presude. Prema tome, prvostupanjski je sud u konkretnom slučaju dao pravilnu i zakonitu uputu o pravu na izjavljivanje pravnog lijeka protiv presude.

Međutim, osnovan je žalbeni navod da je prilikom odlučivanja o troškovima postupka, prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Visina troškova za svaku radnju koju je poduzeo odvjetnik određuje se uzimajući u obzir vrijednost spora u trenutku poduzimanja te parnične radnje i obračunava prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Pogrešno je prvostupanjski sud u konkretnom slučaju primijenio odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09; dalje: Tarifa) kada je prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 6,419.292,80 kn odredio vrijednost pojedine radnje u iznosu od 64.192,90 kn, umjesto 57.096,46 kn (Tbr. 7. t. 1. Tarife). Nadalje, pogrešno je tužitelju priznat kao osnovan trošak sastavljanja prijedloga za određivanje privremene mjere i sastavljanja žalbe od 20. travnja 2011., budući da niti s prijedlogom niti sa žalbom tužitelj nije uspio u postupku (čl. 154. st. 1. ZPP-a), a osnovan je i žalbeni navod da je tužitelj dužan snositi trošak opomene za plaćanje sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 100,00 kn, jer je to trošak koji je tužitelj uzrokovao svojom krivnjom (čl. 156. st. 1. ZPP-a). Prema tome, pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo je tužitelju priznati trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 57.096,46 kn (Tbr. 7. t. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu od 8. lipnja 2011. i 1. srpnja 2011. svako u iznosu od 57.096,46 kn (Tbr. 9. t. 1. Tarife), uvećano za pripadajući porez na dodanu vrijednost (PDV 23%) u iznosu od 39.396,55 kn (Tbr. 42. Tarife) te trošak pristojbe za tužbu i presudu u iznosu od po 5.000,00 kn (Tar. br. 1. st. 1. i Tar. br. 2. st. 1. Tarife iz Zakona o sudskim pristojbama, „Narodne novine“ broj 26/03 – pročišćeni tekst), odnosno ukupno iznos od 220.685,93 kn. U preostalom dijelu (144.721,74 kn), tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka nije osnovan.

Slijedom toga, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. i čl. 373. t. 3. ZPP-a presudio kao u točki I. i II. izreke ove presude.

Tužitelj nema pravo na naknadu troška za sastav odgovora na žalbu jer isti, s obzirom na njegov sadržaj, nije bio od utjecaja na donošenje odluke o žalbi, odnosno nije bio, u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, potreban trošak. Stoga je odlučeno kao u točki III. izreke.

U Zagrebu 11. veljače 2015.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MARINA VELJAK, v.r.

Za točnost opravka
ovlaštteni službenik

Brankica Curman
BRANKICA CURMAN